

DVOJČATA NA ÚTĚKU

ANEB ŽIVOT OTCE NA RODIČOVSKÉ

RADIM KEITH

DVOJČATA NA ÚTĚKU

Život otce na rodičovské

Radim Keith

RODINA

Nejhorší je nějak začít. Tedy začít něco psát na bílou stránku papíru, protože něco tak neznámého jako jsou děti, bylo pro mne doposud zastrčeno v šuplíku záhad a nadpřirozených jevů v kolonce mezi Yetti a UFO. Člověk si obrazem nedokáže představit vůbec nic. Ano, nejsou vidět, ale hlavně slyšet. A to mne děsí. Jak se popisuje činnost dětí, když jsou jen slyšet. A tak mám na úvod jen jeden vzkaz: Děti – moje děti – toto bude hlavně pro vás. Nic nepřidám, ale ani neuberu.

Je tu začátek krásného vztahu, kde se opravdu dva mají rádi a už jim není ani osmnáct, ale už jim není ani třicet. Jak však jednou vyřkl pravdivou větu jeden z mých kamarádů, že roky jsou jako bankovky v jeho peněžence, a buď je utratíte za velmi dobré, a i užitečné věci, nebo je jen ztratíte a nezbyde po vás nic, jsem se rozhodnul i něco dobrého po sobě zanechat. Rozhodnut stoprocentně jsem byl vlastně v té chvíli, když má milá polovička, jejíž jméno je Jana, ale já ji zkrátka budu říkat Jája, vyřkla v ten pravý čas po právě probrané hodině sociologie tu jedinou důležitou větu, že RODINU NETVOŘÍ JEN ONA A ON, ALE I DĚTI. A pro mne jako chlapa nebylo nic hezčího nežli reálné myšlenky nechat volnou ruku.

Nechte ale osudu volnou ruku v početí potomka. To zkrátka nejde. Osobně jsem se přistihl, že jsem se choval jako James Bond, který neustále špehuje a krouží nad hlavním padouchem, aby ho v ten pravý okamžik usvědčil. Dokonce jsem osobně nakoupil pár těhotenských testů – co kdyby. Ale pomalu mizely jak testy (ano, došlo i na donucovací prostředky typu, že jeden test je určitě nefunkční,

použij zkrátka ten druhý) tak i týdny plynuly a mé JÁ začalo být nervóznější a nervóznější.

„Hlavně z toho nebud' nervózní,“ pokárala mne.

Až jsem nadskočil, jako by mne právě usvědčili z loupeže tisíciletí. Totálně vystresovaný jsem si totiž neustále opakoval, že se partnerka má nechat v klidu a nesmí se na ni přenášet nic negativního. Výstižnými slovy to „NEMÁM ZKRÁTKA ŘEŠIT“. Tedy aspoň takhle o tom psaly různé články našich předních vydavatelství. A ona mne Jája hned odhalí! Stejně věren své nervózní tradici jsem ji za pár dní, kdy se to zkrátka má poznat, požádal o další těhotenský test. Už jsem byl jak celník na hranici, který neustále kontroluje projíždějící auta.

„Dobrý den, tak jeden testík, ano, děkuji, negativní, můžete jet pro další,“

Znovu negativní. Já se asi opravdu na ty dvě čárky těšil.

Další kapitolou byl náš názor na budoucí kočárek. Znaje trochu domácí i zahraniční scénu polských, českých a italských kočárků jsem měl vyhlédnutého svého favorita. Jasně dominoval. Ohromila mne jeho lehkost při manipulační jízdě v prostoru dětského krámků a v neposlední řadě i to, že pamatoval na všechna stádia uložení dětí. Tři v jednom. Vajíčka, korbičky, sport'ák. Ano, kočárkům rozumím více nežli autům. Hlavně se jim nemusí doplňovat olej a nesledujete stav tachometru v nákupním středisku. Kupodivu se Jáje také líbil, a když jsem jí ještě vylíčil přednosti modelu a ukázal několik stránek katalogu, kde bylo vyobrazeno barevné provedení, už se naše volba ani někam jinam nenasměrovala. Byl jsem hrdý na svůj výběr, protože pokud vám žena pochválí a ještě povolí koupit první věc, co vám padne do oka, a ještě si ji taky zamiluje, tak to už spadá do kategorie Machr měsíce.

„Ten je fakt pěkněj,“ usmála se na mě a já už si svůj metál vítězství pomalu připínal na klop. Takový řád kočárku.

„Umí i tohle,“ ukázal jsem jí drobnost, která zaujme hlavně ženy a kterou jsem vyčetl z katalogu dříve. My muži si ji normálně nevšimneme, protože ji vlastně nepotřebujeme, nebo by nás v tu chvíli ani nenapadlo to tak použít. „A podívej se, jak je lehký!“

„Je to prima,“ spokojeně pozvedla obočí Jája, jenže k tomu hned jen tak dodala. „A co když budeme mít třeba dvojčata?“

Její prorocké otázky mě vždycky zneklidní, ale zase ne natolik, abych někdy neznal okamžitou odpověď.

„Tak koupíme dva a spojíme je dohromady,“ a vítězně jsem zvedl obočí, že výběr kočárku je už hotovou záležitostí a doufal jsem, že moji lest, kdy bych se musel dívat na jiný kočárek, což jsem nechtěl, neprokoukne.

„Vezmi pak celou nabídku, ať vybereme barvu,“ nenechala si vzít poslední slovo, ačkoliv věděla, že i na té barvě jsme se dávno domluvili. Chápu, že barevná kombinace je pro ženu velmi důležitá. Ale proč tedy je, proboha, podle mého, sedmdesát procent módních návrhářů mužského pohlaví? To jako nedokážeme za žádných okolností vybrat ty správné barvy? Přelétl jsem v hlavě všechny tři základní barvy (kromě černé a bílé) a ještě jsem se pustil do dalších, o kterých mám ponětí, že existují. Když se její oči střetly s mými, dostavila se všemi muži známá – rezignace.

„Dobře, podíváme se na to,“ a pokusil jsem se o úsměv.

Náš vztah na začátku doslova překonával vzdálenosti. Já bydlel v jiném městě, Jája také. Podle mého jsem si asi musel těch poledních pár dnů a minut pořádně užít samotářského života, protože pak už to bude jen věčné soužití s milovanou osobou a ratolestí, což otcovi v rodině ubere přinejmenším klid, prostor a v neposlední řadě i energii. Jenže i tak se pravidelná linka mezi mým bydlištěm a

dveřmi mé nejmilejší stupňovala. Opravdu nevím, kde se stala chyba, že v našich životech bylo od začátku všechno jaksi obráceně, nežli jste zvyklí z filmů o té nejčistší lásce všech dob, ale místo společného soužití jsme oba podnikali několikadenní návštěvy toho druhého, i když světlá výjimka chvilky pro sebe se sem tam také naskytla. A právě, když jsme tak krásně osudově cestovali od jednoho k druhému, stalo neočekávaně očekávané. Prošel jsem chodbou do obýváku a podal žádanou malou růžovou krabičku. Jája se zamkla na záchodě a já se přistihl, že jsem jak puberták, který čeká na příhodný okamžik překvapení na cizím WC.

„Tak co?“ zeptal jsem se, abych protnul to napjaté ticho, kdy se cítíte téměř stejně, jako kdyby startovala raketa na měsíc a kosmonauti se dlouho neozývali.

„Nevím...“ zazněl hlas z oné místnosti.

„Tak ukaž!“

„Trvá to minutu, počkej!“

„Historické okamžiky sdílím od samého začátku!“ tůknul jsem na dveře a představoval si na vteřinu, jak se opírám o dveře koupelny jako v těch hrozně romantických filmech se sladkou hudbou, kdy hlavní hrdina čeká na výsledek těhotenského testu své milé, aby vše nakonec oslavili a nad hvězdnou oblohou se vynořil nápis THE END. Vynořila se Jája, která mi přetrhla tok myšlenek. Vzal jsem si z její ruky aspoň krabičku, abych taky věděl, jak se toto zařízení vlastně používá.

„Píší dvě čárky... Jsou tam?“ zeptal jsem se váhavě.

„Nezdá se mi, ale vypadá, že snad možná i jsou“ zkoumala dlouze Jája v naději, že snad uvidí něco, co je jinak jejím očím skryto. Podala mi onen těhotenský test, který tedy spíš vypadal jak teploměr a pokračovala v úvaze. „Myslím, že tam vidět jsou. Ale jistá si nejsem.“

Zrovna teď přišla ta chvíle, kdy jí můžu trumfnout v ostrozrakosti, protože mám brýle.

„Eh!“ toto slovo vystihovalo vše. Nejen, že tam byla jedna čárka, ale ta druhá si jaksi nechtěla dát záležet, jestli je přítomna nebo se jen tak chce lehce ukázat, ale stydí se, anebo tu byla třetí možnost provést ještě jednou test. Ale ten už nebyl. Vypotřebovali jsme je už před tím a tenhle byl bezesporu poslední. No co. Vzal jsem auto, abych byl co nejdříve zpátky doma, i když byla lékárna jen dva bloky vzdálená. Cestou se aspoň o něčem dalo přemýšlet, což by mi při běhu moc nešlo, jelikož by mé heky, vzdechy a lapání po velkém množství kyslíku přehlušily tok myšlenek. Nešlo mi do hlavy, proč je test pro těhotné tak nepřesný a nicneříkající, když třeba testy dopingových komisařů jednoznačně vyloučí nebo potvrdí zakázanou látku a pak není pochyb o tom, zda sportovec je či není vinen. Tady jsem nevěděl zhola nic.

Přijel jsem domů s novým testem, který se musel hned vyzkoušet. Já se zase zavřela a já zůstal za dveřmi.

„Co tam vidíš teď?“

„JSEM!“

„Ukaž?!“ zatůkal jsem na dveře, které se hned otevřely, a já dostal do ruky růžový test. I takhle se na budoucí maminky myslí. Ne nějaký ošklivý hnědý nebo zelený, ale jak se pro ženy sluší, natřou ho na růžovo. Dobře, dal jsem si tu práci, aby mne ženské pokolení nenařklo z předsudků, tak jsem viděl ještě oranžové, modré a fialové, ale třeba alkohol tester může být i černý, červený, modrý, zelený, šedý a třeba i žlutý – heč.

„Podle toho by to mělo být,“ ukázala na dvě čárky a já se raději podíval na obal výrobku, zda to neznačí něco jiného. Neznačilo. My budeme mít potomka!

Končí pravidelné linky, ruším jízdní řády, propouštím osobního šoféra. Jinak řečeno: budeme bydlet spolu. Je to logické a já už se sám nudím. Potřebuji vzpruhu. Musím si zvyknout na těhotenské

nálady, které volným krokem přejdou na poporodní deprese, následně ukončené několikaletým nervovým zhroucením, samozřejmě vše doprovázené mou deprivací. Asi přestanu ty články pro budoucí tatínky číst. Zase ani Jája nepozná, že u ní něco a někdo přibyl. Těch mých pár bedýnek svršků, které se zcela ztratí ve čtvrtině skříně, ještě nikoho nikdy nerozhodilo. Takhle se zkrátka stěhuje chlap. Jedno poloplné auto. A jste v jiném regionu, v jiném městě, v jiném bytě. Ale pokud je to spojeno s milovanou osobou, je v tu chvíli jedno, kde zrovna jste. A když vám ta milovaná osoba uvaří výborné jídlo, zasněně povzdechnete s rozepnutým knoflíkem u kalhot a připustíte i ten fakt, že i láska žaludkem opravdu prochází.

Termín první poradny pro nastávající maminky se blížil zrovna tak, jako pohovor na mou novou práci. A tak mne dost mrzelo, že jsem se svou drahou polovičkou na ni nemohl jet.

„Ještě si to užiješ, neboj,“ utěšovala mne, protože už vlastně byla zkušená rodička dvou nyní již dospělých dětí a já v to doufal. Přece si to nebude odbývat sama. Jak bych to taky pak svému potomku v dospělosti vysvětloval, že jsem nebyl u něho již od počátku. A zrovna na první poradnu jsem musel chybět. Cítil jsem se jak první den ve škole, respektive jako kdybych v ten první den do školy vůbec nešel. A můj pracovní pohovor zároveň začal s těhotenskou poradnou Jáji.

Zrovna jsem zavřel za sebou dveře s vědomím zdařilého pohovoru a vešel na chodbu. Díval jsem se na prosklený východ, a tak nějak si konečně uvědomoval, že bych mohl za chvíli mít konečně práci, o kterou jsem přes tři roky usiloval. Zazvonil mi telefon. Vytrhl mne z přemýšlení. Čekal jsem ještě jednu zprávu, která byla možná i o dost důležitější. Na chvíli se však v telefonu nic neozývalo a, odvážím se říct, jen se tam tak trochu funělo.

„Halo?“ trochu nejistě jsem začal rozhovor s druhou stranou a dále pokračoval. „Už jsi taky skončila?“

Na druhém konci se Jája snažila vyloudit z úst aspoň oslovení. Asi i hledala všechnu sílu na vyřknutí věty následující: „JSOU TAM DVĚ!“

„Počkej. Dvě?!“

„Jo, dvě! Ted' mi to doktor potvrdil a já...“ na chvíli se odmlčela, aby si srovnala myšlenky. „Já jsem se nejdřív lekla. Říkal, že mi musí něco sdělit. To ve mně hrklo. A pak mi pogrataloval, že jsou tam dvě!“

„Dvě,“ opakoval jsem a rozmnožoval tuto myšlenku o další varianty číslice dva. „Jakože dvakrát. Dvojčata!“ Má hrud' se vzedmula. A na chvíli ve mně zvítězila mužská ješitnost. Pomyslel jsem si: rovnou dvě, jsem já to ale pašák.

„Doktor mi řekl, že protože jsem starší, jsem jasný úkaz poruchy ovulačního cyklu,“ pokračovala v telefonu.

„Sám je cyklus,“ odvětil jsem, abych odlehčil situaci. Ale právě jádro pudla bylo, že mi tím dost narušil mou právě vytvořenou teorii o mně jako o pašákovi.

Dále mi líčila, že jí to starší dcera nechce věřit a že prý si z ní jen utahuje.

„Doslova mi řekla: Haha mami, na to ti nenaletím,“ divila se Jája a nahlas dál přemýšlela, co se všechno bude muset dvojmo koupit a zařídit, abychom byli připraveni. Proč to řeší ted'? Jsem chlap, řeším věci, až přijdou. Necelých devět měsíců mám přeci „leháro,“ sem tam si pohladím kulatící se břicho a nakonec – a to jsem se opravdu těšil – budu u porodu.

„Sejdeme se doma,“ stačil jsem ještě doříct zásadní větu, protože každý z nás byl na jiném konci města a pokud já zbytečně jásal nad získaným zaměstnáním, tak Jája spěchala zpět do práce, kterou má velmi ráda. Schválně si nechám detektivní zápletku mého zaměst-

nání až na pozdější vysvětlení, abyste trochu byli napjati a třeba i tipovali, co vlastně tím myslím, že mám zbytečně radost.

Přivřel jsem oči, možná proto, že jsem vycházel z tmavší místnosti na denní světlo, možná proto, že jsem se soustředil na jedinou myšlenku, která byla pro mne alarmující: JAK JÁ TY DĚTI PAK ALE POZNÁM?! Mé dějiny mi dávaly za pravdu. Na Základní škole jsem potkával dvojčata už od první třídy. Nejdřív to byla dvojčata kluci v mojí třídě pěkně k nerozeznání od sebe, což nám nevadilo, protože jsme byli malí, tak nějak jsme to neřešili. Kluk jako kluk. Jenže aby toho nebylo málo, ještě nám přibyla dvojčata jako holky, to abychom se snad nenudili při oslovování svých spolužáků. Naštěstí jeden z dvojčat chlapců začal nosit brýle (no, ten druhý pak taky) a děvčata se začala přibývajícimi ročníky jinak česat. Ale ta hrůza z nepoznání svých budoucích dětí, kdo je kdo, na koho to vlastně budu volat, se začala stupňovat.

PŘÍPRAVA

Čekali jsme rodinu JÁ, ONA a ONO. Namísto toho jsem všude na jedinou viděl ONY. Dvě malé bytosti, které se postupně věkem dostanou všude a vy nebudete mít chvilku klid, místo a ani spánek. Takhle alespoň mne připravovaly různé internetové diskuze. Musel jsem je zavřít, což bylo jediné rozumné, neboť jsem si začal připadat jak právě těhotná prvorodička dychtivá po každé možné odpovědi. A spustil jsem plán příprav na zbylé měsíce. Budu jako malý McCallister plánovat dopředu aspoň o dva kroky, aby mě dvojčata hned nedoběhla něčím, co mne zažene do kouta hned při první svízeli.

V této části jsem si také nechával malé vysvětlení předešlé kapitoly ohledně mého zaměstnání. Ke zděšení ženské části (co, proboha, chlap s nimi bude dělat) a mužské části (to si to doma neumí vyříkat?) jsem se totiž domluvil se svým milovaným protějškem, že na rodičovské budu já. Měl jsem svobodné, respektive múzické povolání a jediný, stálý příjem měla má polovička, takže to bylo i trochu ze zjištěných důvodů. Mateřskou ona a já rodičovskou. A proto jsem nenastoupil do nového zaměstnání. Protože ten první rok, kdy bude milovaná polovička na mateřské, ji zastanu v její práci. Samozřejmě s její vzdálenou pomocí a bude působit jako moje osobní hot linka.

K té přípravě. Netušili byste, co všechno je potřeba. Vyjmenovávat vše, skončili byste v první desítce nudných lidí celého světa, tedy samozřejmě pro ty, kteří potomky nemají. Anebo už dávno zapomněli, co se od malička pro ně musí udělat. Každý den jsem měl seznamů, jako stavitel v područí pana Lorence. Na co miminka tohle

všechno sakra potřebují? Jestli někam jednou s nimi pojedeme, budu muset sbalit lodní kufr a najmout čtyři zdatné nosiče. Hrozil jsem se všem možným situacím a neuklidňovalo mne vůbec nic. Ani když v televizi dávali pořad z Ameriky o vícerčatech, ani když mi z okolí mých známých proudily informace o stavu dvojčat a jejich rodičů v různých stádiích vývoje. Prý, abych byl připravený. Oproti tomu má Jája panikařila jen kvůli jednomu tématu. Ať už jsem ji zastihl při vaření oběda, čtení knížky, přípravy do zaměstnání nebo jen dívání se na televizi, měla na rtech jen jednu jedinou otázku, se kterou se stále prala:

„Jak já je jenom budu kojit najednou?!“

„No jak? Dáš si je k sobě,“ oponoval jsem, protože jsem to tahle zkrátka viděl doposud na obrázcích a videích. Nebyla to dostačující odpověď. A každou další odpovědí na tuto samou otázku spíše pochybnosti u mé milované rostly a nedaly se zastavit. Chápu, že když už jedno dítě kojíte, že s tím druhým žonglovat nelze. Ale i tak se logicky všechno kolem jídla budoucích dvojčat jevílo regulérně jednoduše. Jednoduše říkám proto, že jsem si nedokázal připustit nic než vítězství nad miminkem, které dostalo hlad a já ho s otcovskou láskou nakrmím. A tak mi nezbyde nic jiného, nežli tento odstavec a vlastně i kapitolu zakončit jedním z nejkratších citátů: Sladká nevědomost...“